A°. 1839. N°. 70.

MAANDAG, DEN 2den SEPTEMBER.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 30 Augustus 1839.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, van den 23sten dezer, No. 1312 | 1139, zijn tot het taxeren der huurwaarde van alle Huizen en Erven aan PARAMARIBO en derzelver omtrek, gecommitteerd, de Heeren R. GOLLENSTEDE en D. S. VON KÖNIGSLOW, benevens den Stads-Architect J. A. VOIGT, met toevoeging als Scriba aan deze Commissie van den Tweeden Commies, A. P. TIRION.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 30 Augustus 1839.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, van den 23sten dezer, No. 1314 | 1141, is de Heer F. R. BUSCHMAN, geadmitteerd als TRANSLATEUR in de Nederduitsche-, Engelsche-, Fransche- en Hoogduitsche Talen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Onafgehaalde Brieven over de maand AUGUSTUS jl.

F. Bachus.	C. v. Medevoort.
R. A. en J. Cruickshank.	Donke.
Wilhelm Fritsch.	G. R. Glim.
Wm. Majnard.	A. J. Havinga.
R. White.	H. K. Snitzema.
Koopvaardij:	*Marine:*
L. Hilbrands.	Algiers.
Wessels.	Pellikaan.
	Berbice:
	W. Downer.

Paramaribo, den 3 September 1839.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

ADVERTENTIEN.

Particuliere West-Indische Bank.

PARAMARIBO, den 1 September 1839.

Namens de HOOFD-DIRECTIE der *Particuliere West-Indische Bank*, wordt bij deze aan belanghebbenden kennis gegeven, dat de Commissaris der Bank, ten kantore dezelve, van af den *vijfden* dezer maand, vaceren zal tot het distribueren der *WISSELBRIEVEN*, welke, naar aanleiding van het besluit van Zijne Excellentie den Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal der Nederlandsch West-Indische Bezittingen, dd. 5 Augustus ll., door de HOOFD-DIRECTIE voormeld, thans weder zullen worden afgegeven.

De Secretaris bij de Hoofd-directie der Particuliere West-Indische Bank,
N. C. VLIER.

Transporten.

(27527) Den 22sten Augustus 1839. W. C. KENNEDIJ, voor de Erven en prelegatarissen in den Boedel wijlen de Wed. G. N. LINCK, aan INSINGER & Co., als Directeuren van eene Sociteit van eigenaars van de Plantagie *Jagtlust*, gelegen binnen deze Kolonie.

Idem. Dezelve als voren, aan dezelven, van de Plantaadje *Anna Catharina* en de daaraan geaccrocheerde Gronden en Slaven der Plantaadje *Klein Charlottenburg*, gelegen alhier.

Den 26sten. M. A. KEIJSER, Vendumeester, aan GEBROEDERS REIJNS, van de Plantaadje *Penoribo* en verlatene Grond *l'Esperance*, gelegen aan de rivier *boven Commewijne*.

Idem. Dezelve, aan de Weduwe M. A. SALOMONS, van het Huis en Erf, aan de *Maagdenstraat*, bekend onder Oude Wijk La. C. No. 1506 en Nieuwe Wijk La. C. No. 11, aangekomen hebbende den Boedel wijlen de Weduwe G. N. LINCK.

Idem. Dezelve, aan D. I. LOTH, van het Huis en Erf, aan de *Keizerstraat*, bekend onder Oude Wijk La. C. No. 91a. en Nieuwe Wijk La. B. No. 211; aangekomen hebbende den Boedel wijlen de Wed. MUNNICKHUIJZEN.

Idem. Wed. J. B. LOUZADA, aan J. P. TAFARES, van het Erf, vroeger in twee verdeeld, aan de *Heerenstraat*, Oude Wijk La. A. No. 19 en 21 en Nieuwe Wijk La. A. No. 92, met de daaropstaande Achtergebouwen, &c., &c.

Den 29sten. S. F. FLU, Vendumeester, aan ISAY WOLFF, van het *halve* aandeel in het Huis en Erf, aan de *Princestraat*, Oude Wijk La. D. No. 861 en Nieuwe Wijk La. E. No. 288; aangekomen hebbende den Boedel wijlen CORNELIA SCHEPER.

Idem. PHILIDA van CHRISTINA van DUMOURIN qq. Boedel A. S. VIGELAND, aan THOMAS GREEN, van het Huis en Erf, alsmede de verdere daaropstaande Gebouwen, aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, Oude Wijk La. D. No. 470 en Nieuwe Wijk La. D. No. 251.

Paramaribo, den 31 Augustus 1839.

De Griffier van het Geregtshof te Suriname,
A. VAN MEERTEN.

(32626) De Exploicteur bij het Geregtshof te SURINAME, belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen, zal op Vrijdag den 6den September 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Klipsteenenstraat*, La. A. No. 250; aankomende den Boedel JACOB NAHAR.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hoogestraat*, La. E. No. 369; aankomende BEBE van JAN DE WOLFF.

Het *OPSTAL*, staande op het Erf aan de *Dominestraat*, La. C. No. 60, aankomende J. L. van SOMMELSDIJK.

De Slaven, met namen: *Sausousie*, *Hendrik*, *Saratje*, *Charlotte*, *Marius*, *Johannes*, *François*, *Louisa* en *Jaba*; aankomende den Boedel JULIANNA van OSSÉ.

De Slaven, met namen: *Fannij*, *Adelaïde*, *Amba* of *Johanna*, *Santje* en *Truijtje*; aankomende de Wed. H. P. T. JOHANZOON gebore BÖHM.

De Slavin *Diana*; aankomende CHRISTINA H. KENSWIL.

Paramaribo, den 31 Augustus 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(32627) De Exploicteur bij het Geregtshof te Suriname, zal op Vrijdag den 6den September 1839, des voormiddags om *negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De *helfte* in het *HUIS* en *ERF*, gelegen op *Combé*, No. 98 en La. A. No. 84; aankomende H. F. VALLENTIJN.

De Slaven, met namen: *Fortuna* en *Susanna*; aankomende J. C. STEVEN.

Paramaribo, den 31 Augustus 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(32628) De Exploicteur bij het Geregtshof alhier, als daartoe behoorlijk door hetzelve gecommitteerd, zal op Vrijdag den 6den September 1839, des voormiddags ten *negen* uren, publiek voor den tijd van *drie* maanden *VERHUREN*:

De Slaven, met namen: *Willem*, *Constant*, *Tobie* en *Primo*, bekend staande op den naam van D. W. G. HEEPKE, en als het eigendom van den Boedel J. H. VALLENTIJN, in Executie genomen.

Paramaribo, den 31 Augustus 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(32666) ** DEBITEUREN des Boedels JOHANNA van KOK en MARIA van KOK, worden mits dezen uitgenoodigd, het verschuldigde aan deze Boedels, *tegen 1 November 1839*, ten huize van den ondergeteekende te betalen; — zullende bij zich anders genoodzaakt zien, de e c h t e r s t a t t i g e n in *REGTEN* te vervolgen.

Paramaribo, den 30 Augustus 1839.

HENRY BRIDSWATER qq.

(32649) J. C. G. NAMLEFF en H. van BUTTNER vertrekken.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 29 Augustus, het Schip Astrea, Kapt. J. A. de Lang, lading: 18 vaten en 1301 balen heele Koffij, 4 vaten en 172 balen gebroken dito, 187 balen schoone Katoen, 70 balen Kakao en 380 bossen Lignum Quassie.

Idem, het Schip Dina Maria, Kapt. H. C. Wriburg, lading: 124 vaten en 875 balen heele Koffij, 13 vaten en 139 balen gebroken dito, 133 balen schoone Katoen, 2 balen vuile dito en 10 stukken Hout. — Passagier: de Heer D. Tall; — beide naar Amsterdam.

Den 30sten, het Schip het Vertrouwen, Kapt. R. C. Pinksterboer, naar Rotterdam; lading: 179 vaten Suiker, 25 balen schoone Katoen en 23 vaten Rum.

Mengelingen.

De eerste en laatste Maaltijd.

(*Vervolg en Slot van ons vorig No.*)

Hun vijftigste jaarfeest was gekomen, en de dood had intusschen zijn werk verrigt: een der vrienden had het leven verloren bij het omvallen eener postkoets, waarin hij eene plaats had genomen, om op den vriendenmaaltijd tegenwoordig te zijn; want hij had een landgoed in *Braband* gekocht, en bewoonde thans hetzelve met zijn huisgezin. Een ander had de ijselijke kunstbewerking van den steen ondergaan, en was aan de gevolgen gestorven. Een derde had twee jaren getreurd over den dood van zijne eenige overgeblevene dochter, en zijn hart was gebroken. Een vierde was in weinige dagen door de *Cholera Morbus* weggerukt. Een vijfde had den laatsten adem uitgeblazen, op denzelfden ochtend, dat hij een gunstig vonnis van de regtbank ontving, in eene zaak, die men gedurende achttien jaren slepende had gehouden, en die hem zijn' laatsten gulden gekost had: nu was hij in het regtmatig bezit gekomen van een half millioen; — en hij stierf van blijdschap. De zesde was omgekomen door de hand van een' straatroover, die in zijn huis gebroken was, om hem uit te plunderen; en die den eigenaar van hetzelve van kant maakte, terwijl deze in radelooze woede een pak papieren wilde verdedigen, dat de roover onder zijn hoofdkussen weghaalde; de ongelukkige had gemeend hetzelve nergens beter te kunnen bewaren.

Vier kleine, verschrompelde manuetjes met een zwak voorkomen, een' waggelenden gang, heesche stemmen en doffe, levenlooze oogen, zaten, door de gunst des hemels, (gelijk zij bevende verklaarden,) neder, om voor de vijftigste maal den *laatsten* en den *eersten* dag van het jaar te vieren, en aan de vrolijke overeenkomst te voldoen, welke zij, vijftig jaren vroeger, aan het veer van IJ.. hadden gesloten. Acht hunner lagen reeds in het graf. de vier overigen wankelden op deszelfs oever, en toch schertsten zij nog vrolijk onder het glas, dat zij, schoon het naauwelijks half gevuld was, niet zonder storten aan den mond konden brengen; zij vertelden nog grappen, schoon zij moeite hadden om de woorden uit te brengen, en nog grooter moeite om elkander te verstaan. Zij kortswijlden, zij boertten, zij lachten, als een soort van pijnelijk mondvertrekken nog zoo mag genoemd worden; en toen de wijn eindelijk hun ijskoud bloed iets vlugger door de aderen begon te drijven, spraken zij van hunnen verleden' leeftijd, als of het de dag van gisteren geweest ware, en maakten plannen voor de toekomst, alsof zij nog eene halve eeuw levens voor zich hadden.

Zij waren nog juist talrijk genoeg, om eene vreedzame partij whist te spelen, en zoo bragten zij nog drie jaren met elkander door; maar op de vierde bijeenkomst moesten zij reeds met een' blinde spelen, en op het vijfde was ook dit niet langer mogelijk. Slechts twee vrienden van de twaalf zaten nog bij elkander; de whistpartij was gebroken: t w e e konden slechts piket spelen, en het piketten was nu het spel. Maar eigenlijk mogt het geen spelen genoemd worden, hunne bevende handen konden de kaarten naauwelijks houden, en hunne gewapende oogen ze slechts met moeite onderscheiden, terwijl hunne uitgeputte geestvermogens hen tusschen iedere spel eene lange poze deden maken.

Eindelijk kwam de laatste maaltijd. De eenige overgeblevene der twaalf vrienden, over wiens hoofd meer dan tachtig winters hunne sneeuw hadden uitgestort, zat geheel alleen aan den maaltijd. Het toeval wilde, dat in zijn huis en aan zijne tafel, ook het *eerste feest* gevierd was. In zijnen kelder was voor acht en vijftig jaren de *eerste* flesch weggesloten, die zij ontkurkt en weder digt gemaakt hadden. Nu werd dezelve naast hem geplaatst. Met eene bevende en onwillige hand greep hij het zwak gedenkteeken zijner jeugdige gelofte aan, en voor een oogenblik vond hij zijn gansch geheugen weder; en toen zag hij die lange reeks van gebeurtenissen, gedurende acht en vijftig jaren, weder levendig voor zich, en zijn hart gevoelde nog eenmaal al de gesmaakte vreugde en doorgestane rampen: de zorgelooze blijdschap der lente, den helderen, maar dikwijls broeijenden zomer, den vruchtbaren en gematigden herfst: den kouden, maar toch niet geheel bevrozen winter. Hij zag als in een' spiegel, hoe al de lagchende gezellen van dat vrolijk uur te IJ.., hem één voor één in de eeuwigheid waren vooruit gegaan. Hij gevoelde zich eenzaam achtergelaten, (want hij had het huwelijk vermeden; en in geen levend wezen vloeide een enkele drop van zijn bloed); toen hij het glas, dat hij gevuld had, opligtte, riep hij met eene bevende stem, „ter gedachtenis, van hen, die mij zijn voorgegaan!" En de tranen vormden zich eer langzamen weg tusschen de rimpels van zijn bleek gelaat.

Zoo volbragt hij een gedeelte van den treurigen pligt, dien hij zich schertsende had opgelegd, en maakte zich gereed om ook aan het overige te voldoen, met de verdere uren geheel alleen aan zijne verlatene tafel door te brengen.

Met een zwaar beladen hart, gaf hij zich over aan den loop zijner smartelijke denkbeelden; een doffe slaap maakte zich van hem meester; zijn hoofd viel op zijn' boezem neder; verwarde beelden vertoonden zich beurtelings aan zijnen geest; hij mompelde eenige woorden in zich zelven, — en zweeg. Toen zijn bediende, verschrikt van het gedruisch, dat hij gehoord had, binnen kwam, vond hij zijn' meester naast den ziekenstoel, waarin hij gezeten had, op den grond uitgestrekt liggen: eene beroerte had hem getroffen. Nooit heeft hij meer gesproken, nooit de oogen meer geopend; doch de *l a a t s t e* levensvonk werd eerst op den tweeden dag geheel uitgebluscht.

En dit was de LAATSTE MAALTIJD!

Geen regel zonder Uitzondering.

Rabbi E l i ë z e r, die even zeer door zijn uitgebreid verstand als door de buitengewone grootte van zijn ligchaam zich onderscheidde, gaf eens een vriendschappelijk bezoek aan Rabbi S i m o n. De geleerde S i m o n ontving hem hartelijk, en, een' beker met wijn gevuld hebbende, reikte hij hem dien toe. E l i ë z e r nam denzelven aan, en dronk hem in ééne teug uit. Een tweede ging denzelfden weg; zoodat S i m o n schertsende zeide: „broeder „E l i ë z e r! bedenkt gij wel, wat de wijze mannen over dit onderwerp gezegd hebben?" — „Ik „herinner mij zeer wel," antwoordde de zwaarlijvige E l i ë z e r, „het gezegde van onze Leeraars, „dat men geen' beker in ééne teug ledigen mag. „Maar," voegde hij er schertsende bij, „de Wijze „Mannen hebben hunnen regel niet opgegeven als „een', die boven alle uitzondering zoude verheven „zijn. En in het tegenwoordig geval, vriend S i m o n! „bestaan er niet minder dan drie. De beker is „*klein*; hij, die denzelven ledigt, is *groot*; en de „wijn smaakt *heerlijk*."

Dood en Leven zijn in het geweld der Tong.

„Welk eene zorgvuldigheid," zegt Rabbi Z i m r i, „heeft niet de alwijze Schepper, ten opzigte van „het hoofdorgaan der spraak, aan den dag gelegd! „Al de overige voorname leden van het menschelijk „ligchaam zijn uitwendig, en wel regt op of naar „beneden gaande geplaatst. De tong daarentegen, „is alleen inwendig en horizontaal geplaatst, opdat „dezelve steeds stil en rustig zoude kunnen blijven. „Ja opdat zij altoos binnen hare natuurlijke grenzen zoude blijven, heeft Hij dezelve met twee „wallen — een uit ivoor" (de tanden), " en een „uit eene meer weeke zelfstandigheid" (de lippen), „bestaande — omgeven. Hij heeft vervolgens, om „haar heftig vuur te temperen, haar omringd met „eene altoos vloeijende beek" (de speekselklieren). „En welke onheilen sticht niet de tong, niettegenstaande deze Goddelijke voorzorg! Hoe menig „vuur wordt niet door haar ontstoken! En welke „verwoestingen worden al niet door haar aangerigt!"

Vrijheid van de Drukpers onder de regering van George I.

Den 4 December 1719 werd zeker Heer S h i p p e n, Lid van het Parlement voor Saltash, in den Tower opgesloten, omdat hij gezegd had, „dat eene plaats in de troonrede des Konings meer voor Duitschland dan voor Engeland berekend was, en dat het in het algemeen een ongeluk was, dat de Koning noch de Engelsche taal noch de Constitutie verstond."

Zeker jong schrijver, J o h n M a t t h e w s, genaamd, had in een vertoog, onder den titel: „*Vox populi vox Dei!*" verklaard, „dat, wanneer de meerderheid eener Natie eene verandering in de regering wenschte, het billijk was daartoe pogingen in het werk te stellen, al ware het ook volgens de grondstellingen der Whigs." Wegens deze verklaring werd hij aan hoog verraad beschuldigd, en *o p g e h a n g e n.*

De Duitsche Man.

Zeg, koene zangster! zegt het mij,
Wat man toch de echte Duitscher zij!

Is hij, 't, die op al 't vreemde raast,
Zich zelv' 't gezicht vol wierook blaast?

Die waant: aloude kleedersneê
Breng' *gratis* de oude braafheid meê?

Met Duitsche *krachttaal* om zich gooit,
Maar vaak op 't lafste kruipt en plooit?

Die wel geen spraak des vreemd'lings snapt,
Maar telkens Duitsche leugens klapt?

Van Duitsche trouw staâg snorkt en baauwt,
Van voren likt, van acht'ren kraauwt?

De vrijheidsdeunen bulkt en brult,
Met 's dwing'lands goud zijn zakken vult?

Neen, zulk een schoft — in het kort gezeid! —
Kent, eer noch Duitsche degelijkheid!

Maar *hem*, groet *hem*, als Duitschen man,
Die huichelen noch fleemen kan;

Die, vrij, naar eerlijk zeden zich schikt,
Rond, gulweg *zich waagt*, niet kruipt en likt;

Wien 't zeggen geldt: een woord, een man!
Op wien men huizen bouwen kan;

Die waarheid spreekt, zijn' pligt betracht,
Met open borst, moed en kracht;

Wiens bloote handslag, tolk van 't hart,
Het deugdlijkst pengekrabbel tart:

Die voor der vrijheid heilig goed
Het hoogste waagt met fieren moed;

Die, — 't staal, gekneld in forsche hand —
Een schild is voor het vaderland;

Hem slechts — die 't gloeit treft' vlock en banden
Hem geev' men d'eernaam: *Duitsche man!*

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch Schip Henriette, Kapt. J. L. Willems. — Adres bij Gebroeders Reeffs. — Sluit 6 September.

Het nieuw gebouwd gekoperd Tweedeks Brikschip Nickerie-Packet, Kapitein C. Hoffker. — Adres L. D. J. van Bommel. — Sluit 25 September.

Het gekoperd Brikschip Anna en Susanna, Kapt. J. D. Bos. — Adres bij J. G. Fonseca Ez.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.